

Sy-li spěwat,
Pilnje džětaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěni pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske niedźeliske łopjeno

Budyšin

21. julija 1929

Bauzen

Čišto a nakład Ssmolerjěz Inihiczišczernje a kniharnje, šap. družstwo s wobm. ruk. w Budyšinje
Wulhadza kóždnu sobotu a placzi šchwórcelětnje 108 kłothych pjenješkow

8. niedźela po šwjatej Trojizy.

Čišto: List na Galat. 3, 26 a 27: „Wy seže wschitzy
Bože džěczi pšches wěru w Šhrystužku Jesužku. Pšchetoz
kaž wjele waž je na Šhrysta kšczeny, czi seže šo
Šhrysta woblekli.“

Njedawno namakach mjes starymi, šapróšchonymi, tołštymi
knihami wažnu a šajimowazu, do šwinjazeje kože swjasanu
šerbško-němsku knihu šwěrneho Budešcžanskeho šararja Mich.
Frenzla, kotruž je w lěcze 1688 wudał po postajenju noweje
dupy (Fr. wšchał nihdže „dupa“ njepraji, ale pšchezo jenož
„kšczenicžny kamjen“) w Budešcžanskim Božim domje. W tutej
knihy móžemy přédowanja čitacž, kotrež je tamny šlawny šerb-
ški wótečinz pšches žyly lětny časž kóždnu niedželu pšchipołdnju
šwojeje ša nowu krasnu dupu džakownej wošadže wo šwjatej
kšczenizy džeržat. Takle wědžachu našchi pobožni prawótzojo
kóždnu škladnosć derje wužiwacž, na wšchelafore Bože hnadne
dary w džakownosći špominacž, a přédarjo namakachu pšchi tym
dosć nutrynych pošlucharjow. Njeh je nam takle džěpnišcha
niedžela w běhu nětczišcžeho katechismušoweho jubilejnego lěta
se škladnosću, pšchi džakownym špominanju na Lutherowe wul-
kótne wukładowanje šchwórczeje hauptšchtuki šej bohate žohnowa-
nje šwjateje kšczenizy rosjažnicž a šo woprashcěž:

Šhto přėduje nam šwjata dupa?

1. „Wy seže Bože džěczi.“

Šokorna a njenapadowaza šteji šwjata dupa pornjo wško-
fej kłěty a nadobnemu woltarju na woltarnišcěžu. Wošadni
maja drje jeje mało kědžbu. A tola mošla jim hnujaze přėdo-

wanje džeržecž, bychu-li na nje š nutrneje a š cziškej wutrobu
pošluchali.

Jako pohaniske džěcžo šu twoji kmošija tebje w přėnich dnjach
žiwjenja do Božeho domu k šwjatej dupje pšchinješli; jako mšo-
deho kšcscžijana pał tebje po šwjatej kšczenizy do šararšiskeho
domu powitachu. Šhto běšče šo w tutej krotkej hodžinje pšchi
šwjatej dupje š tobu štało? Šsu tebje do šluba š njebjeskim
Wótzom dowjedli. — Šo bě našch Šbóžnik tola jako šwoju po-
šlednju wolu tym šwojim do šwojeho k njebjuspicžja šawoštajit:
„Džicze po wšchem šwěcže, wucžcže wšchitkich ludži a kšcžicze
jih w tym njenje teho Wótza, teho Ššyna a teho šwjateho
Ducha!“ Pšchi šwjatej kšczenizy šo tuta pošlednja wola na-
šcžeho Šbóžnika dopjelnuje a šo hižom džěcžu na widomne
waschnje pšchikšwoja, šchtož chžyšche našch Jesuž Šhrystuž tym
šwojim pšchinješcž. Šeho wješkola powěcž, kotruž je pšches ži-
wjenje, cžerpjenje a wumrjecze pšchipołėdał, tola škrótka w tym
wobšteji: „Wy seže Bože džěczi.“

Pšches cžělnje narodny nastawa nowy cžłowjeł tuteje šemje,
pšches šwjatu kšczenizy nastawa Bože džěcžo. Přėdawšchi džě-
wjenit š nješpadliweho lěka šo nětko pšchėhadži do pšódneje
šahrodny, a njebjeski winizacž šam jón hlada a šcžėpi. Přėdny
bėchmy nješwobodni wotrocžkojo pod šakonjom a hrėchom a cžer-
tom, nětko pał šmy pšches šwjatu kšczenizy Bože džěczi šcži-
njeni; to njeje našcha šašlužba, ale luta Boža hnađa, dar š nje-
bjesž nam mišosćiwje špožcženy. Štupimny tał do naškrafni-
šcžeho a naštwyšcžeho powołanja, kotrež je ša cžłowjeła šyška
možne. Bóh luby njebjeski Wótčez šam džěcžatko nětko jako
šwoje pšchimošnje a jemu rjeknje: „Ty šy moje, a — wosta-
nješ-li we mni — njemože ničtón a ničžo tebje wjazy wot-

mojeje luboscje dželicz, a flub mojeho mēra ho wot tebe prjecz njehnuje." (Jes. 54, 10.) So by ty nětko wopravdžite džeczo njebieskeho Wótza, teho móžesč ho nětko w bylnej wěrje stajnje trošchtowacz. Esh-li w nudy, móžesč jej prajicž: „Eshym tola wufschčzeny, Wóh je mje ja fwoje džeczo powołał, wón tohodla mi nětko njeda jahynycž.“ — „Bohleječe, kajku luboscž nam Wótz je wopokasa, so bychmy Bože džeczi mjenowani byli!“

Ale idobom chze fwojata dupa, tak husto hacž jej k tebi rēcžecž dawajch, tež khatnje napominacz: „Jako džeczo Bože majch fwojeho Wótza tež pschczo wyschšche wšcheho lubowacz a jemu poškuschny bycz. Bože džeczo ma ho hinał sadžeržecž hacž džeczo tuteho fwojate; komuž je wjele date, wot teho ho tež wjele žada!“

2. Dale pač chze fwojata dupa nam pschczo snowa předo-
wacz: „W h s c ž e J e s u š o w i w u c ž o b n i z y , w h s c ž e
h o A h r y š t a w o b l e k l i.“

„Eshmy my pač džeczi Bože, dha fmy my tež herbojo Boži a fobuherbojo Šhrystuškowi, jeli so s nim fobu čžerpimy, so bychmy tež s nim pschekrahnjeni byli.“ (Rom. 8, 15.) Pšchi fwojatej kschčzenizy ho kóžde džeczo je snamjenjom fwojateho kschizy dwóžy, mjenujy na čžole kaž na wutrobnje, wufnamje-
nuje; to pač tak wjele reka, so tuto džeczo ho s tym pschepodatwa do wobžedženstwa kschizowaneho Šbóžnika. Dostanje-li šhto wot Božeho džescža někajku knihu wobradženu drje do njeje fwoje mjeno šapische a chze s tym šjelwicž, čžej tuta kniha je. Kschiz pač je snamjo nascheho Šnjeja; s tutym jeho snamjenjom je kóždy kschescžijan pšchi fwojatej kschčzenizy wofnamjeny, so njeby ženje šabył: Ja fym Jesuškowny wuczobnik!

To je pač ja nař sařo wulzy trošchtowaze, dofelž jako fobu-
stawy Jesuškoweje wofžady fnyemy woczafowacz, so ho dobrny paštyč sa nař je wšchej fwojej njeurjekliwej luboscžu stara, so je tež nař šhubjennyh čžłowjekow wumohl. Šswjata kschčzeniza nam takle widomnje nasche šjednocženstwo s Šhrystuškow sa-
šgluje a naschu wěru wobtwjerdžuje, so je wón tež sa mnje čžer-
pił a na kschizy wumrěł, so bych psches njeho tež dostał woadacze hrěchow a wěčnu šbóžnosč. Š tomu je fwojata kschčzeniza mi šawdawł. Njeje to, luby čžitarjo, najkrahnjšche předowanje, ko-
trež nam hrěšchnym čžłowjekam luba dupa stajnje ma?

A pódla teho ma wona nař tež napominacz: Nětko šhodž
tež jako prawy wuczobnik sa Jesuškow a wostaň pschczo pšchi
nim! Wón chžyšche nař wuczicž, šhto prawta luboscž šamóže;
wón njeje na řebje myšłik, ale je ho řam woprowač na kschizy.
Fowle mamy nadawł, ho prózowacz, so bychmy tež my tajku
njebiesku bóřku luboscž w fwojim žiwjenju pschczitwo fobu-
bratram a fobuřotram wopokasowali. Pšchi fwojatej dupje
buchmy do žyła Jesuškownych wuczobnikow pschisowaczi; woni
fmědža nětko tež wot nař něšcto woczafowacz, so bychmy fobu
twarili Bože kraleštvo a fwojemu knjejej k pschczo wjetichej
čžescži na řwěcže dopomhali: jeho kschiz budže nam kaž řhorhoj
k dobycžu.

3. Nascha kschčzeniza ho stawa w mjenje Boha Wótza, Eshna
a Šswjateho Ducha. Tohodla fwojata dupa nam k řecžemu
předuje: „W h s c ž e t e m p l f w o j a t e h o D u c h a!“

Luther mjenuje fwojatu kschčzenizu šbóžnu wodu žiwjenja a
kupjel noweho naroda w Šswjatym Duchu.

Jesuř je fwojim pschczelam (Luk. 24, 49) na řonzu žiwje-
nja, džiwajo na přenje řwjatki, řlubik: „Wostańče w měšče
Jerusalem, hacž njebudžecže wobleczeni s mozu s wufšofscže.“
Šswjaty Duch je tuta móž s wufšofscže, kotraž dyrbi nař čžiscže
wobdawacz kaž drařta, abo w kotrež dyrbimy my bydlieč kaž

w templu. Tuta řwjata móž, wohen horliwoscže, luboscže
k wšchemu dobremu, řadanje po wěrnoscži a šbóžnosčži budže nař
s noweje mozu žiwjenja wufšewjowacz, nař wobřewacz a hnu-
wacz w bēdženju pschczitwo wšchemu řemu, sa kotrež nař tež
pořwjeczi. Takle ho na nař s nascheje lubeje dupy pschczo
bohatscho reki njebieskeho řohnowanja wuliwaja; a tuta poniřna
dupa, husto w kucžiku na wofšarniščču stejo, budže nam s móž-
nym trošchtowarjom, — ale wona tež sařo idobom kaž řtokp a
kaž postawa řhutneho napominarja pschcd nami stejo předuje:
„Šaj, ředžbuj wšchēdnje, so wostanješč wopravdže tajki čžisty
templ Šswjateho Ducha; njedaj řym a čžemnym ducham a hrě-
cham a lóřchtam w fwojej wutrobnje bydlieč! Wobřhowaj řej
hnadu řwjateje kschčzenizy!“ — Luther praji: „Budž w pravo-
dořcži a čžistoscži pschcd Bohom wěčnje živy!“ —

Nětko móžemy řrosunicž, kač móžesche něčto na praschenje,
kotrny bē w jeho dořhim žiwjenju najřbožownišchi džej, wotmoř-
wicž: „Mój najřbožownišchi džej bē mój kschčženišti džej!“ —
Husto je nasč Luther w čžadžach řpytowanja a řrudoby řebje
řam a fwojich pschczelow trošchtowat s tym řłowom: „Eshym
wšchał tola wufschčzeny!“ — Někajki řranzowski řral pač je
prajik: „Ši horšcže wody, s kotrymž buch kschčzeny, řu mi
dwóřšche hacž moja řralowska řřona!“

Luby čžitarjo, řrosunicž nětko, šhto tebi fwojata dupa
předuje?

Ja fym na tvoje mjeno kschčzeny,
O Božo, Šswjata Trojiza!

Ja k šbóžnosčži fym wufwoleny

A k ludu, řiž čži pšchiřluscha,

Eshym šaschčepjeny do Šhrysta,

Řiž tež mi fwojoh' Ducha da!

Šamjeň.

R. W.

Kschčzeniza.

Macž ho je řyntom rosmofwjesche. Čžyšche jemu pokajacz,
kač wulku dobrotu Jesuř Šhrystuř džeczatkam čžini, hdyž by-
waju kschčzene. Tuž rjekny: „Pšchi fwojatej kschčzenizy bywaja
male džeczatka Šbóžnikaj do rukow položene.“ Tole wufšyřchaw-
šchi šawoła řynt: „Dw! To budže luby Šbóžnik, hdyž mje ras
jandželjo do njebiesk ponjeku, prajicž: „To džē je tón malý Janč,
kotrehož řu mi jako male džeczatko do rukow položili! Toho řižo
řnaju!“ —

Řobořna řarafka řčžini řebi, čžujo fwoju řmjercž blisko,
řkotrny rječazł wokoło řchije. Tutón bē něhdy wot fwojich řmóřrow
dostala. Š nim čžyššche čžim řěpje a řhutniřcho ho dopomnicž
teje hnady, kotraž bu jej w fwojatej kschčzenizy pschidželena.

Nasč reformator Luther je řebi fwojatu kschčzenizu wo-
řebje wařik. Šdyž bu čžěžko nadděhowany a řpytowany, — a
to ho hufčičicho řta; kač njeđyrbjal tež šatanas wšchu prózu na-
řožowacz, ho runje tuteho muža řntowacz?! — bē fwojata
kschčzeniza jeho pošledni wuczēł. Wón řebi pšchawoła: „Bapti-
ratus sum! — Ja fym kschčzeny! Potajkim řym ja džeczo
Bože. A řadny nan njemóže řastorcžicž a njeřastorcži tež fwoje
džeczo!“ — Luther tež napomina: „Řóždy mēj kschčzenizu sa
řwoju wšchēdnju drařtu, w kotrež ma bjes pschestacža řhodžicž,
so by stajnje byl we wěrje a jeje řlodacy namafany, so by řtareho
čžłowjeka duřchil a nowy narostł!“ Pšchi druhej řkladnosčži rjel-
ny Luther: „Šdyž řy w pošucže živy, řhodžicž w kschčzenizy.“
— A šařo ras ho takle wupraji: „Kschčzeniza, to je něšcto, na
čžimž nasč čžadž žiwjenja wufnyč a ho řwuczowacz dořč.“

Tež pola naš!

Se spoznavanjom abo se pobuželenjom abo tež s křivostju žmy přičezu jako a jako čitali, kať w duhich krajach a w druhich kónčinach jemje wětry a wichory sakhadžeja, njewjedra a slivki jahubjeja, n. přich. w Amerizy. Schtwórtk 4. julija nam nadobo wobzřědźi, jo to tak je a tak to je, hdyž tajke wichory s njewjedrami sakhadžeja. Džeń 4. julija nam přichiwola: Tež pola naš!

My žmy rad swólniwi, žebi přich czežkich podedženjach prajicž: Ach, to je daloko! S tajkeje hjesmnykřnosče žmy něť sbudženi, sehnaczi: Tež pola naš!

Smy žo dźiwali, hdyž čitachmy, jo druhdže wichor cžlowjekow a stót sběha a k semi njeta; tež pola naš! Nočzechmy wěricž, jo wichor czežke wosy powrócža, sčtomy kama a se semje torha a wala, třěchi wotkřywa; tež pola naš! Njewjedzachmy, kať to je, hdyž wichorjate njewjedra nadobo powodžuja pucze, hažy, naměstna, domy, pola; tež pola naš! A tak mohli to potracžowacž.

Tež pola naš! A sčto něť tež hiščeje pola naš, runje tohodla pola naš? To, jo s poraženja, s nastroženja přichindže stawanje, stawanje k modlenju we wěrje a dowěrje, kať žebi jo tuta njedžela Snjesoweje modlitwy tola tak hižo wot naš žada. Tón, kiž wichor, wětry wodži, tež s wichorom, s wětrami tym žwojim pucž, po kotrymž žo křodži, po kotrymž maja křodžicž, sjewicž wě. Smy my czi, — a s nami našch lud a kraj, — kotřž jeho sjewjenje srosumichu, kotřž w tutym sjewjenju wobladachu žwojeho Boha — něť žu žwěru sa nim dužy?

W blóncžnej krajine.

Powěstka wot Křistiny Rohoweje.

(Potracžowanje.)

Snjes farat lehný žo přichihódnischo a, njespušchcziwšchi přhecželnowej wóčžy wot hólzoweho woblicža, da jemu wupowědacž wšchitko, kať bě pntať blóncžnu krajinu hažnicžkow, kať bě ju tu nadeschoť a w njej tutu knihu, kotruž nětkle tak lubošcžiwje k wutrobje křóčesche, a kello bě hižo s njeje nawědžik wo tej prawej blóncžnej krajine, kotruž ras wohlada, a jo je widžať nad njej přich tamnym njewjedrje žydombarbojte wrota tam na tamnych horach.

Pawlik njewidžesche žylšy hnucža, kotřž běchu přich jeho powědanju do fararjoweju wóčžow stupike.

Wón wupowěda tež, sčtož bě runje w knis přhecžital a jo je žebi prawje wuprošyl, jo by knjes Jesuž jeho sa žwojeho žlužownika přichijať!

„Počať mi tu knihu!“ rjekny knjes farat. „A ty mohł ju jako tu w škole wostajicž. Ja čžu žem přichhadžecž, a tak kať ty, budu tež ja ryncžl po ryncžku čitacž a pntacž s tobu tu sččežku do teje jeneje praweje blóncžneje krajiny, hdyž njepotrjebaju ani blónza ani měžaza, jo bysčtej w njej žwěcžikej, dokelž je jich žwětko to jehnjo.“

Hólz žebi rosmyšli. Krótki wołomik wojowasche kam se žobu. Potom pošběhný stotowokatu hłowu:

„Ja čžu, knjes fararjo! Wuj Ležina dže tola hižo našajtra precž. Ja njemóžu hiščeje tak derje čitacž kať wón, jo bych mohł druhim čitacž. A ja móžu dže žem přichhadžecž čitacž. A hdyž ja waž, knjes fararjo, tu nadeńdu, potom wy žebi a mi čitacze?“

„Čitam, džečžo! A tež nětkle, jelišo čžesč. Ale najprjedy počať mi twoju džiwnu škaku!“

Stanyščaj. Snjes farat móžesche lědy žwojeho maľeho wjednika sčžehowacž. Došč bórny steješčaj w škole.

„Woprawdže, kajke pětne sjewjenje přichrody!“ džiwasche žo knjes farat. „Ty mašch prawo. To je tu žyle kať blido, a tole njeje jenož kawka ale žyle kať lěhanža! A sčto žy ty tu nanožyl do seleneho a do kwětkow! Ty čžwische měčž wołoko žo pětnu jstwu?“ Se spodobanjom roshladowasche žo hósčž dokolawołoko po cžisčje wumjecženym, s kwětkami a se seleny wudebjeny hrodže Pawlikowym.

„Ja žebi myžlu,“ rjekny hólz, „jo wón, Syn Boži, Snjes Jesuž, dokelž je mi žlubik, jo přich mni budže, směje žwoje spodobanje, hdyž směju to wołoko mje wšcho pětne.“

„Pawliko! A wěrišch ty tomu cžisčje wěsčje, jo je wón přičezu a wšchudžom s tobu?“

Snjes farat njeprašesche žo tak kať wuj Ležina abo kať džed. Bě to tak rjez cžisčje hinajšche praščenje. Tuž bě to hólzej tak žnadne, wotmoťwicž:

„Haj, knjes farat, ja wěm, wón je wšchudžom se mnu, a tak tež w tuchwilu!“

„Saneta simplicitas!“ — Sswjata prostota! — sčny knjes, žydný žo na kamjentnu kawku, šapřě křčzej na blido a wosta tak, hłowu do wobej dlóni sklonjenu, jako by žo modlik.

Pawlik žebi myžlesche, jo žo modli; tuž jeho njechajche mylicž. Jemu přichpadže, jo mějesche tu njedaloko w hušcžinje rjane maleny sa džedka přichhotowane. Džed žo wěsčje swježeli, hdyž jemu powěm, komu žym s nimi pohošcžik. Mějesche tež drjewjanu křicžku žobu, s kotřž s mjeńšeho farana do wjetšeho přchžypowasche, jo by njerohypať. Sčklě nje-mějesche; ale wšchaf běchu tu njedaloko tajke kražne, wulke kopyena; te budžeja sa talem.

Pawlik přichinježe wobej karanaj; tón mjeńšchi wón wumy a napjelni jón s wodu. Wjetšchi bě poňny cžerštwych malenow. Wón wumy tež křicžku, wutř ju s rubježkom, s kotrymž mějesche karan šwjercha šawjasany, a žyle sbožowny, jo móže hospodowacž tajkeho wažneho hošcža, donježy wšcho nuts.

Widžesche, jo knjes farat w jeho knis čžitasche; tuž wupšchestrě wulke kopyeno přched nim, položi křicžku na njo a staji karan pódla.

Snjes farat šběhný hłowu. Jeho blěde a jara křutne mjeswočžo žo rosjažni. Sapschimny hólzowu ruku:

„Ty drje čžesč mi hošcžinu přichhotowacž?“

„Jara pětnje waž prošchu, wšmicže žebi. Waschi žu mi někotry ras dali wobjed abo žnědanje, a ja wam dam, sčtož mam!“

„Džafuju žo pětnje! A jo by widžať, jo je mi twoje pohoščenje lube, daj mi tute kražne maleny, jo žebi je našypam na tutón pětny, seleny talem!“

Do, kajku mějesche Pawlik radošč! Snjes farat žebi dwóžy našypa a napi žo do žyteje wole wody. Wón bě žebi se sacžla wucžahnyť w papjerje kusť křlěba, běleho kať zakta, a bě jemu kusť dať a Dunajej, kotřž žo sa nim jara woblišowasche.

„Ja žym czi žlubik čžitacž“, džesche potom. „Tuž žo žydn! Ja dhrbjw tež bórny wotěncž. Přichindžesč ty našajtra žem?“

„Njewěm! Wědma drje! Budu drje wěsčje wuja Ležinu přchewodžecž dhrbjecž, jo bych jemu pomhať něsčto njesč.“

„Tuž žebi ja twoju knihu žobu wosmu. Jutšje rano abo popođnju, donježy czi ju jako žem.“

A potom jemu čžitasche, kať je to bylo, jako Snjes Jesuž do njebiež džesche a taj jandželaj přchpowědasččaj, jo jako přichindže. Ale najprjedy bě wón žlubik, pošlacž Duchu Sswjateho.

„Proschu waž pěknje; jšto to je tón Sswjaty Duch?“
prajcha šo Pawlik, jako hromadže se skaly džěchtaj.

„To je Duch našeho Snjeja Jesuša Khrystuša!“ wot-
mołwi samyšlenny knjes farać. Tuteho Ducha dyrbi kóždy kšče-
sczijan mjeć, pschetož w tutej knižy steji, so tón, kiž Ducha Khr-
stusoweho nima, njeje jeho.“ (Bofracžowanje scžěhuje.)

Ministeršči prezident a wusnacže te kščesczijanskej wěrje.

W němškej džerži šo sozjalistiska strona pschezo hiščeže
šwojeho njepšchecželstwa pschecžiwu zyrkwi a kščesczijanstwu;
wo kommunistiskej šo halle njetrjeba ničžo prajicž. Ssamo tež
měrni sozjalistiszny wjednižny njepšchidnu dale hacž k symnej to-
leranzny abo snježliwosći a k dwěsomnej neutralnosći. Zyle
hinał to w Jendželstkej. Tam steji strona džělaczerjow na wjele
bóle positifnym stejniščežu te kščesczijanstwu. To nam psche-
de wščem pokasa postrow, kotryž je wulki wjednik jendželstkich
džělaczerjow a něčezišchi ministeršči prezident Macdonald Stoc-
holmstkej šwětowej konferenzny kščesczijanskich zyrkwjow pópłak.
To je wubjerne wusnacže jendželstkeho sozjalistny, kotrež je hódne,
šflužicž němškim sozjalistam jako šchpibel.

Macdonald pišče:

„S hlubokim želenjom je šo pschezo jažo wjele cžłowjekow
wot zyrkwi wotwobročiko, dokež runje tehdy njebu wurasne
šwědcenje wěry šwědczene, hdyž wobł šebi tajke šwědcenje
i nadobnosće a i nadknježstwa kščesczijanskeho ducha žadacž,
so bychu i nim roswólnosće a tórnosće šaklepjenych byle wob-
mjesowane a wohanibjene. Ša to wupomhachu šebi se šla-
bny a wopacžny wupucžemi a wurěčemi, kotrež běchu ško-
žene po šwojocžaknyh wobstejnoscžach. Šakžež položenje žy-
leho šwěta nětkle je, wužadada wono šebi nušnje, so by pomoz
pschinyšči kščesczijanski duch. Tutón pak nješmě jenož byčž je
šudnikom a hojerjom, wón dyrbi tež byčž i wjednikom. Mjes
tym so cžłowjekowo a ludny w šwojim cžwilowazym štytku pał
tam pał šem běhaja a wěstotu a wukhow tam pytaja, hdyž
njeje, kaž je našonjenje lěstotkow wucžiko, žaneje khowanfi,
je pschibšluschnosć zyrkwi, jich hromadžicž wokolo dowěry, ko-
traž šo dowěrja šnutškownemu šwětku, a jich napjelnicž i šhró-
blosću dobryh pocžinkow, so bychu pschichodnje mohli kšodžicž
i njepowalnej dowěru po pucžach Ducha, kotrež šu šdobom tež
pucže cžescže a žiwjenja.“

Sšmy hdy podobneho wusnacža i erta wjednika němškich
sozjalistow šlyšcheli?

Zyrkej a stat.

Saska ma to wošebite, so šo wjele wo njej rěčči a pišče.
Ale šwješelaze a pošbětowaze to pschezo njeje! Šak je dyrbjal
šwjaš kščesczijanskich staršchich šnowa staršchich a šdobom tež
krajnu zyrkej na pomoz šwolacž pschecžiwu šakštemu šejmej a
jeho wobšamkowanjam; šejm bě 10. julija wobšamknył, so šo
wo přenimaj šchulskimaj lětomaj džěčjom nimaja nabožne hodži-
ny džeržecž. 11. julija je šwjaš šakškich kščesczijanskich staršchi-
škich towarštwow pola wyschnosće protešt šapoložil pschecžiwu
wuwjedženju tuteho wobšamknenja, a šebi žadał rošbud stat-
neho šuda. Šež tole, so ma w Šakškej pschezo jažo štatny šud
rošbudžicž, ššto je prawe a ššto niz, je něššto, šštož ma wo-
šebje Šakška šama ja šo. — Šwjaš škožuje šo pschi šwojim
žadanjem na to, so šejm se šwojim wobšamknenjom pschecžiwu
artilkomaj 149 a 174 němškeje wustawy hrěšchi. Šo tutym
wščem pał šu wšchitžny kščesczijenjo, niz jenož kščesczijansžny
staršchi šwolani, na štraži štačž, a niz jeno to, ně, wustupowacž

nastajnje a rošbudnje kaž ja prawa wěry a zyrkwi, tak tež ja
prawa staršchich.

Wšchi rowje wotbrónjenja šu ja napišmo dali rěčči, ko-
truž je amerikanšči prezident Hoover w Arlingtonje džeržal. Še
njej praji mjes druhim: „Šožda wyschnosć potwědčuje a roš-
množi pschi wšchěch šrudnych našonjenjach wulkeje wójny šwoje
wotbrónjenje... Šwět je hiščeže pschezo w cžaku na pschemoh
brónjenja...“ „Wšchi rowje wotbrónjenja“ budža cžłowjekowo
hiščeže wjele rěčow šwojich wulkičy a malnych wjednikow mje-
nowacž móž. Ša tym tež tón sozjalismuš, šakšičž nětkle je, a
tež tón pazifismuš našeho cžaka ničžo njepšcheměni, a hiščeže
njenje bolschewismuš. Šdže dha čhnył žyle tute wšchelake „išny“
móž wjacž, pschewinycž a wotštronicž něššto, šštož je do na-
šcheje šemje a jeje cžłowjekow šakorjenjene, dothož šu cžłowjekowo
na tutej šemi živi. Šalle hdyž budže tón Duch i wužoka, tón
Duch kščesczijanstwa pschekšicž šemju a jeje cžłowjekow, budže
šo na njej roswiwacž móž wěry sozjalismuš a prawy pazi-
fismuš. Š hdy to budže? Šak dolho to hiščeže? Šrunje wo
cžaku sozjalisma a pazifisma, šakžež šo nětkle jemitkej, njewidžič
žanyh wuhladow, so by to bórny bylo.

Wšchelake i bliska a daloka.

Do Krummenhennersdorfa pola Freiberga pscheproschujetej
šjednocženštwje, kotrež šo njenujetej Bund für lebendige Volks-
kirche“ a „Landesverband für christlichen Frauendienst“, macže-
rje ja cžak 23. hacž 26. septembra tuteho lěta. Šjednocženštwje
čžetej tam macžerje šjednocžicž na někotre dny do wužšcheho
žyłka a jim poškicžicž kaž pošwlnjenje a wotšchemjenje i Šožeho
šłowa šak rošwucženje wo wšchelakich prajšenjach, kotrež šu ja
macžerje a žony wažne, a šak tež towaršchnosć a rošmotwu mjes
šobu. Mjes druhim budže tam knjeni šaracka Šprangerowa-
Drježdžanška 24. septembra pschednojchowacž wo „Šona jako
mandželška a macž“. Šošledni džěň budže na psch. bibliške roš-
rěčowanje pod hešlom: „Wješele“, a po tutym pschednojšči:
„Wšchelake mēnjenja, to je něššto, šštož šwojibne žiwjenje šakny“.
Šamotwenja šo njech šapóšćelju ša „Landesverband für christ-
lichen Frauendienst, Dresden-A 1, Kaulbachstraße 7“.

Ššad. Š pošlednich lětach je šo tež wo šužizny jara roš-
šchěriko pschihotowanje šadoweho wina, kaž jahodkowneho, jablu-
kowneho. Šdžež šnadž přjedy tute wina ani nješnajachu, tam
je šami cžinja. Šle wo tutych tež alkohol. Š alkohol njeje
pschezo pschecžel a lěšak cžłowjekow. Šuž ma šo cžłowjek
jeho hladacž. Ššchede wščem džěčči. Šuž runje tutón wudžěł se
našcheje šahrodny ničžo ja našche džěčči njeje, kotrymž tola šewal
wšcho lubjerad poššchejemy, šštož nam šahroda dawta. Šohodla
šo nětkole jara ša to džěka, roššchěrcž wo šwojibach nawědženje
wo tym, šak šebi se šadu šjesalkoholne picža pschihotujesč, ko-
trež šu dorosčženym a džěčjom jenał štrowe, a štrowišche hacž
alkoholiste wudžěłki i šładow šahrodny. Šošebje šo tež žónške
towarštwu a šjednocženštwu wo to próžuja, tu rošwucžowanje
podawacž, so by šo šad hiščeže bóle wutriebowal hacž dotal, so
njeby šo se šadom brojiko nětkole wo šakšim cžaku, kotryž wšcho
hromadžecž šake, a wošebje tež wo tutym šěčže, wo kotrymž je šad
i měštnami jara šadny, wošebje tež šohodla, so žanyh wšchni
njeměšachny. Šo tutym wotpošladom budža tam a šem šuršny
abo rošwucžowanja wuhotowane, kotrež čžedža se šłowom a
se pschikšladom powucžecž a pomhacž. Šštož ma něšak škladnosć,
šo njech wobdželi. Š našche towarštwu žonow abo drušny šo njech
ša to poštaraja, so by šo tež pola nich po tutym pucžu pomoz
poškicžika.

Šamotwity redaktor šaral Wyracž w Šošakžicžach.